

TIETEEN AKATEEMIKOT

SUOMEN AKATEMIA

TIETEEN AKATEEMIKOT

Tasavallan presidentti myöntää Suomen Akatemian hallituksen esityksestä akateemikon arvonimen erittäin ansioituneelle kotimaiselle tai ulkomaiselle tieteenharjoittajalle. Akateemikon arvonimi on samanaikaisesti enintään kahdellatoista kotimaisella tieteenharjoittajalla. Ulkomaisten akateemikon arvonimen haltijoiden määrää ei ole rajoitettu.

ERIK ALLARDT

Akateemikko Erik Allardt (s. 1925) on Suomen tunnetuimpia yhteiskuntatieteilijöitä. Hänen tutkimuksensa vaikuttivat 1960-luvulla suomalaisen yhteiskunnan poliittisen järjestelmän kehitykseen.

Allardtın tutkimuskohteina ovat olleet yhteiskunnan rakenne ja muuttuminen, poliittinen radikalismi, hyvinvointi ja sen ulottuvuudet sekä kielelliset vähemmistöt. Hän on kehittänyt sosiologiaa suurten teoreettisten ja empiiristen tutkimustensa ja laajalti luettujen oppikirjojensa kautta. Hän on välittänyt Suomeen myös amerikkalaisen, skandinaavisen ja ranskalaisen sosiologian lähestymistapoja.

Allardtın muita kiinnostuksen kohteita ovat olleet muun muassa kansainvälisten vertailujen kehittäminen sekä kielellisiä vähemmistöjä ja etnisyyttä koskeva tutkimus. Allardt oivalsi, että kansallisuudet ja etniset ryhmät sekä niitä koskevat rajat ovat sosiaalisia tuotoksia, jotka perustuvat ihmisten kulloinkin esittämiin sosiaalsiin määritelmiin ja luokituksiin.

Allardt toimi Helsingin yliopiston sosiologian professorina yli kolme vuosikymmentä ja Suomen Akatemian tutkijaprofessorina kymmenen vuotta. Åbo Akademin kanslerina hän toimi vuosina 1992–1994. Tieteellisen työnsä lisäksi Allardt vaikutti voimakkaasti tiedepolitiikassa ja -hallinnossa. Suomen Akatemian tieteen keskustoimikunnan varapuheenjohtajana hän toimi vuosina 1983–1985 ja puheenjohtajana 1986–1991.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 1995.

ALBERT DE LA CHAPELLE

Akateemikko Albert de la Chapelle (s.1933) on luonut vaikuttavan uran lääketieteellisen genetiikan parissa yli neljän vuosikymmenen aikana. Hän on tutkinut lääketieteen keskeisimpiä ongelmia kulloinkin soveltuvimpien ja ajanmukaisimpien lähestymistapojen avulla.

Uransa alussa de la Chapelle tutki erityisesti X-kromosomaalisia poikkeavuuksia. Myöhemmin hän perehtyi suomalaisen tautiperinnön geenivirheisiin ja perinnöllisen paksunsuolen syövän geenitaustaan. Suomalainen tautigeenien tutkimus on kansainvälisesti erittäin tunnettua ja arvostettua pitkälti de la Chapellen työn ja hänen erinomaisten kansainvälisten kontaktiensa ansiosta.

De la Chapelle nimitettiin Suomen ensimmäiseksi lääketieteellisen genetiikan professoriksi Helsingin yliopistossa vuonna 1974. Vuosina 1985–1995 hän toimi Suomen Akatemian akatemiaprofessorina ja hänen tutkimusryhmänsä nimitettiin tutkimuksen huippuyksiköksi vuonna 1994. Vuodesta 1997 lähtien hän on ollut Ohio State Universityn syöpägenetiikan professori sekä syöpägenetiikan tutkimusohjelman johtaja.

De la Chapelle on yksi siteeratuimpia ja kansainvälisesti näkyvimpiä suomalaistutkijoita. Vuonna 1997 hänet kutsuttiin Yhdysvaltain tiedeakatemian (National Academy of Sciences) jäseneksi ja vuonna 2002 hänelle myönnettiin Yhdysvaltain ihmisgenetiikan seuran (American Society of Human Genetics) William Allan -palkinto elämäntyöstä alalla.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 1997.

RIITTA HARI

Akateemikko Riitta Hari (s. 1948) on luonut merkittävän uran aivotutkijana. Hän on tehnyt uraauurtavaa työtä aivokuvantamismenetelmien kehittelijänä ja häntä pidetään yhtenä neurotieteen huippututkijoista maailmassa.

Harin ja hänen tutkimusryhmänsä tunnetuimpia saavutuksia on magnetoenkefalografian (MEG) ja sen sovellusten pitkäjänteinen kehittäminen. MEG-menetelmän avulla voidaan mitata aivotoimintoihin liittyviä heikkoja magneettikenttiä ja saada tietoja aivotoiminnoista millisekuntien tarkkuudella. Menetelmää voidaan hyödyntää myös kliinisissä neurologian ja neurokirurgian sovelluksissa, esimerkiksi kasvainten havaitsemisessa, psykiatriassa ja audiologiassa.

Hari johtaa Aalto-yliopiston kylmälaboratorion aivotutkimuksen yksikköä ja kansallista systeemisen neurotieteen ja aivokuvantamisen neurotieteen huippuyksikköä. Akatemiaprofessorina hän on toiminut vuosina 1991–1996 ja 1999–2004, ja vuoden 2010 alussa alkanut kausi jatkuu vuoden 2014 loppuun.

Hari on vastaanottanut lukuisia kansainvälisiä ja kansallisia huomionosoituksia. Yhdysvaltain tiedeakatemia (National Academy of Sciences) kutsui Harin jäsenekseen vuonna 2004. Vierailevana tutkijana hän on toiminut Japanissa ja Ranskassa.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 2010.

PEKKA JAUHO

Akateemikko Pekka Jauho (s. 1923) on monipuolinen vaikuttaja tieteen, tekniikan, kulttuurin ja talouden aloilla. Hän on ollut kehittämässä suomalaisia korkeakouluja ja vaikuttanut keskeisesti suomalaiseen ydintekniikan ja ydinenergian tutkimukseen ja alan koulutukseen.

Jauhon julkaisutoiminta kohdistui aluksi teoreettisen fysiikan alueelle, lähinnä kvanttikenttäteoriaan ja neutronifysiikkaan. Hänen keskeiseksi tutkimusalueekseen muodostui kuitenkin suurten järjestelmien rakenteen ja käyttäytymisen selvittäminen kvantitatiivisen riskianalyysin, modernin luotettavuustekniikan ja turvallisuusanalyysin avulla. Myöhemmin Jauhon menetelmiä on sovellettu laajasti esimerkiksi Suomen energiahuollon suunnitteluun.

Jauho toimi vuosina 1957–1966 Teknillisen korkeakoulun ydinfysiikan professorina ja vuosina 1966–1970 teknillisen fysiikan professorina. Hän oli reaktorilaboratorion johtajana vuosina 1962–1970. Valtion teknillisen tutkimuskeskuksen pääjohtajana hän toimi vuosina 1970–1987.

Jauholla on ollut lukuisia tieteellisiä ja hallinnollisia luottamustehtäviä sekä Suomessa että ulkomailla.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 1987.

TEUVO KOHONEN

Akateemikko Teuvo Kohonen (s. 1934) on tietotekniikan tutkimuksen ja koulutuksen uranuurtaja. Hän on urallaan suuntautunut neurolaskennan tutkimukseen, jonka saralla hän on saavuttanut huomattavan korkean kansainvälisen aseman.

Kohosen vuonna 1981 kehittämä itseorganisoivan kartan menetelmä (self-organizing map, SOM) on eräs tunnetuimmista neurolaskenta-algoritmeista. Menetelmään perustuu useita tuhansia tieteellisiä artikkeleita, minkä perusteella sitä voidaan pitää kaikkien aikojen laajimmalle levinneenä suomalaisena tieteellisenä tuloksena. Kohosen karttana tunnetun SOM:n sovelluksia hyödynnetään muun muassa dokumenttien ja kuvien analyysissä, prosessitekniikassa, sähkötekniikassa, kemiassa, lääketieteessä, taloustieteissä ja lingvistiikassa.

Kohonen työskenteli Teknillisessä korkeakoulussa tutkimus- ja opetustehtävissä 1950-luvulta aina vuoteen 1993 sekä Suomen Akatemian tutkija- ja akatemiaprofessorina lähes tauotta vuosina 1975–1999. Hän on kansainvälisesti ansioituneimpia tutkijoita neuraalilaskennan ja assosiaatiomuistien alalla sekä elektroniikan ja tietotekniikan koulutuksen ja tutkimuksen uranuurtaja Suomessa.

Kohoselle on myönnetty muun muassa kansainvälisen sähkö- ja elektroniikkainsinöörien järjestö IEEE:n pioneeri- ja elämäntyöpalkinnot.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 2000.

OLLI LEHTO

Akateemikko Olli Lehto (s. 1925) tunnetaan maamme matemaattisten tieteiden edistäjänä ja uusien matemaatikkosukupolvien kouluttajana. Hänen panoksensa näkyy vahvana myös Suomen korkeakoululaitoksen kehittämisessä.

Lehto on tehnyt pääasiallisen elämäntyönsä Helsingin yliopistossa, viimeksi matematiikan professorina, yliopiston rehtorina ja kanslerina. Tutkimukset ovat kohdistuneet klassilliseen funktioteoriaan ja kvasikonformikuvauksiin. Hän on kirjoittanut tieteellisiä monografioita ja oppikirjoja, jotka ovat kauan säilyttäneet keskeisen asemansa, sekä kuusi suurelle yleisöllekin tarkoitettua tieteenhistoriallista kirjaa.

Suomen Akatemian tutkijaprofessorina Lehto oli 1970–1975. Lisäksi hän on työskennellyt vierailevana professorina useissa ulkomaisissa yliopistoissa, matemaatikkona teollisuuden palveluksessa sekä luottamustehtävissä lukuisissa suomalaisissa ja kansainvälisissä tiede- ja kulttuurijärjestöissä. Vuonna 2009 Lehdolle myönnettiin tiedonjulkistamisen valtionpalkinto elämäntyöstä.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 1975.

JORMA K. MIETTINEN

Akateemikko Jorma K. Miettinen (s. 1921) käynnisti radiokemian opetuksen ja tutkimuksen Suomessa. Hän toimi radiokemian professorina neljännesvuosisadan ajan ja hänen radiokemialliset tutkimuksensa ovat saaneet paljon kansainvälistä huomiota.

Miettinen aloitti 1950-luvulla ilmakehässä suoritettujen ydinkokeiden laskeumien kartoitustutkimukset. Hän organisoii nopeasti laajoja tutkimushankkeita, joissa selvitettiin ravintoketjujen osuutta radionuklidien rikastumisessa sekä tämän vaikutusta arktisten alueiden asukkaisiin. Laskeumatutkimukset synnyttivät Miettisen ideoimina jatkuvasti uusia hankkeita, kuten luonnollisen radioaktiivisen laskeuman tutkimukset, raskasmetallit ja transuraanit ympäristöongelmana ja ydinjätteiden konsentroimismenetelmät.

Miettinen tunnetaan myös näkyvästä työstään Nobel-palkittujen tiedemiesten perustamassa Pugwash-liikkeessä, joka etsii ratkaisuja globaaleihin ongelmiin ja tukee aseriisuntaa.

Miettisellä on ollut lukuisia merkittäviä tieteellisiä luottamustehtäviä. Hänelle myönnettiin vuonna 1987 Helsingin yliopiston tiedonjulkistamispalkinto ja vuonna 1994 Suomen arvostetuin kemian tunnustuspalkinto, kultainen Gadolin-mitali.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 1995.

RISTO M. NIEMINEN

Akateemikko Risto M. Nieminen (s. 1948) on Aalto-yliopiston perustieteiden korkeakoulun dekaani, yliopiston johtoryhmän jäsen ja Aalto-professori. Häntä pidetään edelläkävijänä ja suunnannäyttäjänä nanotieteiden ja materiaalfysiikan mallintamisen tieteellisessä tutkimuksessa. Hän on erikoistunut materiaalfysiikan laskennallisiin menetelmiin.

Nieminen on toiminut tieteellisissä tehtävissä keskeisissä yliopistoissa ja tutkimuskeskuksissa kotimaassa ja ulkomailla; erityisesti Teknillisessä korkeakoulussa ja sittemmin Aalto-yliopistossa, Tieteen tietotekniikan keskus CSC:ssä ja Jyväskylän yliopistossa sekä NORDITassa Ruotsissa, Cornellin yliopistossa Yhdysvalloissa ja Cambridgen yliopistossa Englannissa. Hän väitteli tekniikan tohtoriksi vuonna 1975 silloisessa Teknillisessä korkeakoulussa.

Nieminen on toiminut akatemiaprofessorina vuosina 1997–2008 ja Laskennallisen nanotieteen huippuyksikköä (COMP) hän johti vuosina 2000–2013.

Niemiselle on myönnetty Jenny ja Antti Wihurin rahaston kunniapalkinto tunnustuksena merkittävistä ansioista tieteellisessä tutkimuksessa ja suomalaisen tieteen monipuolisena vaikuttajana. Hänet on myös valittu Vuoden Professoriksi. Akateemikon arvonimen Nieminen vastaanotti vuonna 2014.

ARTO SALOMAA

Akateemikko Arto Salomaa (s. 1934) on tehnyt matemaattiseen logiikkaan pohjautuvaa tieteellistä työtä, joka keskittyy formaaleihin kieliin ja automaattien teoriaan. Hän on ollut luomassa muun muassa DNA-laskennan teoriaa.

Salomaa kiinnostui 1960-luvulla tietokoneiden tarjoamista matemaattisista haasteista. Hänen tutkimusalaansa on tietotekniikan matemaattinen teoria, jossa hän on keskittynyt muun muassa kryptografian ja DNA-laskennan teorian luomiseen. Hän on yksi tärkeimmistä automaattien ja formaalisten kielten teorian kehittäjistä.

Salomaa on ansioitunut monipuolisella tavalla paitsi uusien tietojenkäsittelyn kehitykseen syvästi vaikuttaneiden tutkimusalojen aktiivisena kehittäjänä, myös muun muassa erinomaisena nuorten tutkijoiden ohjaajana ja arvostettujen monografioiden kirjoittajana. Hänen tieteelliset saavutuksensa ovat erittäin arvostettuja kansainvälisessä tiedeyhteisössä.

Salomaa toimi Turun yliopiston matematiikan professorina vuosina 1966–1998 ja Suomen Akatemian tutkijaprofessorina ja myöhemmin akatemiaprofessorina vuosina 1975–1980 ja 1989–1999. Lisäksi Salomaa on työskennellyt useissa ulkomaisissa yliopistoissa vierailevana professorina. Hän on seitsemän ulkomaisen ja kahden kotimaisen yliopiston kunniatohtori.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 2001.

ANNA-LEENA SIIKALA

Akateemikko Anna-Leena Siikala (s. 1943) on luonut arvostetun uran kulttuurien tutkijana. Siikala on laajalla tuotannollaan vahvistanut ja uudistanut kansainvälisesti suomalaista folkloristiikan tutkimusta. Hänen tutkimuksiaan suullisen perinteen runouden teorioista ja metodeista pidetään uusina näkemyksiä avaavina ja esimerkillisinä.

Siikala on tutkinut pohjoisen Euraasian alkuperäiskansojen uskonnollisia tapoja, shamanismia, kalevalamittaisten runojen myyttis-historiallista tulkintaa ja suullisen kerronnan tutkimuksen metodeja. Hän on perehtynyt myös siihen, miten etninen vähemmistöryhmä käyttää hyväkseen omaa mytologiaansa ja perinnettään pyrkiessään elvyttämään ja säilyttämään oman kielensä ja elämäntapansa toiskielisen valtakulttuurin paineissa. Lukuisilla kenttätutkimusmatkoillaan Siikala on koonnut aineistoja Suomen lisäksi Tyynenmeren alueelta sekä Venäjällä suomalais-ugrilaisten kansojen, udmurttien, komien ja Siperian hantien keskuudesta.

Siikala työskenteli vuosina 1988–1995 Joensuun yliopiston perinteentutkimuksen professorina ja vuosina 1995–2007 Helsingin yliopistossa folkloristiikan professorina. Akatemia-professorina hän toimi vuosina 1999–2004. Hänellä on folkloristiikan lisäksi tieteellinen pätevyys myös kulttuuriantropologiassa ja uskontotieteessä.

Siikala on tiedepoliittinen vaikuttaja alallaan Suomessa ja ulkomailla. Hän on ollut useiden humanistisen alan koti- ja ulkomaisten tieteellisten seurojen johtotehtävissä.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 2009.

IRMA THESLEFF

Akateemikko Irma Thesleff (s. 1948) on kansainvälisesti tunnettu tutkija, joka on selvittänyt hampaan kehityksen säätelyn molekulaarisia mekanismeja. Hän on luonut nisäkkään hampaasta mallin, jonka avulla on päästy pureutumaan sikiökehityksen ohella lajien evoluutioon. Hänen kehitysbiologisen tutkimuksensa perusta on luotu Suomessa.

Irma Thesleff valmistui hammaslääketieteen tohtoriksi vuonna 1975. Hän on tehnyt uransa Helsingin yliopistossa lukuun ottamatta kautta hammaslääketieteellisen tutkimuksen kansallisessa instituutissa NIDCR:ssä Yhdysvalloissa.

Thesleff toimi akatemiaprofessorina vuosina 1998–2003 ja Suomen Akatemian Kehitysbiologian tutkimusohjelma -nimistä huippuyksikköä hän johti vuosina 2002–2007. Hän on kunniatohtori McGill-yliopistossa Montrealissa, Leuvenin yliopistossa Belgiassa, Debrecenin yliopistossa Unkarissa, Göteborgin yliopistossa ja Karoliinisessa instituutissa Ruotsissa, Oslon yliopistossa Norjassa sekä Kööpenhaminan yliopistossa Tanskassa. Thesleff on kutsuttu Euroopan molekyylibiologian järjestön (EMBO) ja amerikkalaisen tiedejärjestöjen kattojärjestön (American Association for the Advancement of Science, AAAS) jäseneksi.

Hän on vastaanottanut useita palkintoja, mukaan lukien lääketieteen Anders Jahre -pääpalkinnon, Apollonia-palkinnon ja Isaac Schourin muistopalkinnon. Hänet valittiin vuoden professoriksi vuonna 2005. Akateemikon arvonimen hän vastaanotti vuonna 2014.

PÄIVIÖ TOMMILA

Akateemikko Juhani Päiviö Tommila (s. 1931) on keskeinen henkilö Suomen historian tutkimuksessa. Hän on hyvin tuottelias ja arvostettu tutkija, joka on kirjoittanut tai ollut päätoimittajana yli viidessäkymmenessä Suomen historian eri puolia valottavassa teoksessa.

Tommila on tutkinut Suomen historiaa, etenkin poliittista historiaa 1800-luvulla, kaupunkihistoriaa ja lehdistön historiaa. Hän on johtanut useita suuria historiahankkeita, joiden tuloksena on syntynyt monumentaalisia teossarjoja, kuten Suomen kulttuurihistoria (1979–1982), Suomen kaupunkilaitoksen historia (1981–1984), Suomen lehdistön historia (1988), Suomen hallitsijat (2000) ja Suomen tieteen historia (2000–2003).

Tommilalla on pitkä yliopistoura kahden yliopiston professorina. Hän toimi Turun yliopiston Suomen historian professorina vuosina 1965–1976, jonka jälkeen hän siirtyi vastaavaan virkaan Helsingin yliopistoon vuosiksi 1976–1994. Helsingin yliopiston rehtorina hän toimi 1988–1992. Lisäksi Tommila on ollut dekaanina Turun ja Helsingin yliopistoissa.

Tommila on vaikuttanut myös tieteen ja tutkimuksen kansainvälisen yhteistyön edistäjänä. Villa Lanten toiminnassa hän on ollut mukana alusta lähtien. Tommila on osallistunut aktiivisesti tiedeyhteisön ja säätiöiden toimintaan muun muassa Tieteellisten seurain valtuuskunnan ja Suomen Kulttuurirahaston hallituksen ja hallintoneuvoston puheenjohtajana.

Akateemikon arvonimen hän sai vuonna 2004.

SUOMALAISET TIETEEN AKATEEMIKOT

2014

Risto M. Nieminen (s. 1948)

Irma Thesleff (s. 1948)

2010

Riitta Hari (s. 1948)

2009

Leena Peltonen-Palotie (1952–2010)

Anna-Leena Siikala (s. 1943)

2004

Päiviö Tommila (s. 1931)

2003

Pirjo Mäkelä (1930–2011)

2001

Arto Salomaa (s. 1934)

2000

Teuvo Kohonen (s. 1934)

1997

Albert de la Chapelle (s. 1933)

Olli V. Lounasmaa (1930–2002)

1995

Erik Allardt (s. 1925)

Jorma K. Miettinen (s. 1921)

1990

Nils Erik Enkvist (1925–2009)

Esko Suomalainen (1910–1995)

Pertti Virtaranta (1918–1997)

1987

Pekka Jauho (s. 1923)

1985

Matti Kuusi (1914–1998)

1980

Olavi Granö (1925–2013)

Oiva Ketonen (1913–2000)

Väinö Linna (1920–1992)

Heikki Waris (1901–1989)

Nils Westermarck (1910–2002)

1976

Valentin Kiparsky (1904–1983)

1975

Ilmo Hela (1915–1976)

Ilmari Hustich (1911–1982)

Olli Lehto (s. 1925)

Tauno Nurmela (1907–1985)

Lauri Posti (1908–1988)

1972

Martti Rapola (1891–1972)

Eino Jutikkala (1907–2006)

Thure Sahama (1910–1983)

AKATEMIKOT VIRANHALTIJOINA

Vuosina 1948–1969 akateemikko oli viranhaltija. Vanhan akatemialain mukaan akateemikkoja oli 12 ja valinnasta päätti tuolloin akatemialautakunta. Tässä vaiheessa Suomen Akatemia nimitti myös taiteen akateemikot.

1965

Sam Vanni

1964

Erkki Itkonen

1963

Joonas Kokkonen

Erkki Laurila

1961

Georg Henrik von Wright

1959

Uuno Klami

Kustaa Vilkuna

1957

Mika Waltari

1956

Martti Haavio

Paavo Ravila

1955

Alvar Aalto

Toivo Pekkanen

1951

Yrjö Väisälä

1948

Wäinö Aaltonen

Yrjö Ilvessalo

Eino Kaila

Yrjö Kilpinen

V.A. Koskenniemi

Rolf Nevanlinna

Onni Okkonen

Erik Palmén

Yrjö Toivonen

A.I. Virtanen

ULKOMAISET TIETEEN AKATEEMIKOT

2009

Erkki Ruoslahti (s. 1940), Yhdysvallat/Suomi

2004

Jared M. Diamond (s. 1937), Yhdysvallat

2000

Sanjit K. Mitra (s. 1935), Yhdysvallat

Martha Nussbaum (s. 1947), Yhdysvallat

Richard Peto (s. 1943), Iso-Britannia

Richard Villems (s. 1944), Viro

1997

William D. Hamilton (1936–2000), Iso-Britannia

Lennart Philipson (1929–2011), Yhdysvallat

1995

Alfred W. Crosby (s. 1931), Yhdysvallat

Bengt Hultqvist (s. 1927), Ruotsi

1991

L. D. Faddejev (s. 1934), Venäjä

1990

Sir Arnold Burgen (s. 1922), Iso-Britannia

Hans Fromm (1919–2008), Saksa

Leon Lederman (s. 1922), Yhdysvallat

Birgitta Odén (s. 1921), Ruotsi

Darwin J. Prockop (s. 1929), Yhdysvallat

Stig Strömholm (s. 1931), Ruotsi

1985

A. P. Aleksandrov (1903–1994), Venäjä

Ragnar Granit (1900–1991), Ruotsi

G. I. Martshuk (s. 1925), Venäjä

János Szentagothai (1912–1994), Unkari

1981

G. K. Skrajabin (1917–1989), Venäjä

1980

Paul Ariste (1905–1990), Venäjä

Péter Hajdú (1923–2002), Unkari

Torsten Hägerstrand (1916–2004), Ruotsi

Ansel Keys (1904–2004), Yhdysvallat

Włodzimierz Kuryłowicz (1910–1991), Puola

John C. Wheatley (1927–1986), Yhdysvallat

1975

Johannes Andenaes (1912–2003), Norja

1974

M. V. Keldysh (1911–1977), Venäjä

Suomen Akatemia edistää tieteellistä tutkimusta ja sen hyödyntämistä, kehittää kansainvälistä tieteellistä yhteistyötä, toimii asiantuntijaelimenä tiedepolitiikkaa koskevissa kysymyksissä sekä myöntää rahoitusta tieteelliseen tutkimukseen, tutkijankoulutukseen ja tutkimusedellytysten kehittämiseen. Lisäksi Akatemia suorittaa muita valtioneuvoston asetuksella säättämiä tai opetus- ja kulttuuriministeriön sille antamia tiedepoliittisia asiantuntijatehtäviä.

Julkaisija: Suomen Akatemia, 2014

Paino: Savion kirjapaino Oy, Kerava

Taitto: Sole Lähti

Valokuvat: Lehtikuva / Markku Ulander (s. 3) , Lehtikuva / Martti Kainulainen (s. 4), Kari Likonen (s. 5), Mauri Ratilainen (s. 6), Olli Häkämies (s. 7), Lehtikuva / Vesa Moilanen (s. 8), Lehtikuva / Markku Ulander (s. 9), Pekka Kiirala (s. 10), Lehtikuva / Markku Ulander (s. 11), STT Info Kuva (s. 12), Veikko Somerpuro (s. 13), Tapio Vanhatalo (s. 14), kannen kuva iStockPhoto.com

ISBN: 978-951-715-862-6

